

TESKT: LUS VANDENBOSCH
FOTO'S: LUS EN GREET

6622 M CHAMSER KANGRI

32

In 2006 organiseerde ik een trekking/expeditie. Ik beloofde enkele deelnemers om in 2012, voor mijn 60ste verjaardag, terug een trekking met de beklimming van een zesduizender te doen. In 1986 bezocht ik voor de eerste keer India met à l'improvist een week trekking in de Indiase Himalaya. Deze streek maakte een grote indruk op mij zodat ik in 1987 terugging voor een trekking in de Zanskar-vallei. Ondertussen reisde ik meermaals naar Pakistan en ook Nepal. Mijn voorkeur gaat uit naar Pakistan, maar gezien de politieke toestand de voorbije jaren, is dit geen optie meer.

Nepal is erg groen en in de maanden juli en augustus is er het regenseizoen. De keuze valt dus op India, Ladakh, ik ben benieuwd om dit land, deze streek, na 25 jaar terug te zien.

Zeven mensen vliegen via Londen naar Delhi waar ze een nacht verblijven in de Luytjens bungalow, een voormalig ambassadegebouw in een groene wijk aan de rand van de stad. Het is een oude koloniale villa met prachtige tuin. Onze gastvrouw is heel vriendelijk en werkt met kansarmen als personeel. Het huis is een oase in een enorm drukke, stoffige stad. Wat mij opvalt is de armoede, er leven nu veel meer mensen op straat.

De volgende dag moeten we vroeg uit de veren, want de vlucht naar Leh vertrekt om 5u40 om zo de kans op een dicht wolkendek te vermijden. We hebben meer bagage dan toegestaan en moeten hiervoor dus iets bij betalen. Het wordt een spectaculaire vlucht, vlak boven de hoge Himalaya, met net voor de landing, een zicht op de majestueuze K2.

Een busje van Dharma Travels wacht ons op en brengt ons naar het guesthouse, even buiten het centrum van Leh.

Leh ligt op 3524 meter hoogte, is de voormalige hoofdstad van het Himalayan Kingdom Ladakh, en is nu de hoofdstad van het district Ladakh. Het was een belangrijk stopplaats op de handelsroute China – India, langs de Indus. Het paleis en Potalaklooster domineren het zicht op de stad, de groene velden langs de oevers van de Indus zorgen voor een vruchtbare vallei. Voor ons laaglanders is het belangrijk te acclimatiseren, dus doen we het rustig aan. In de namiddag hebben we afspraak op het kantoor van Dharma Travels.

Terwijl de anderen kuieren langs de vele kraampjes en shops gaan Stanzin, Fons en ik naar het mountaineering institute om onze permit te regelen. Een gepensioneerde berggids ontvangt ons hartelijk en legt uit hoe we de beklimming moeten aanvatten. We kijken elkaar aan, want volgens ons klopt dit niet. Na een half uur kunnen we hem eindelijk onderbreken en uitleggen dat we de Chamser Kangri willen beklimmen en niet de Stok Kangri. We willen met drie de beklimming aanvatten. Normaal is de kostprijs 300 € per persoon maar het is laagseizoen en we hoeven slechts 200 € te betalen.

Dinsdag bezoeken we enkele paleizen en kloosters in de omgeving van Leh, zoals het Matho-klooster, Stok Palace, Sankar Gompa, de Shanti Stupa en de Jama Masjid moskee. Het is heel warm en wanneer we de trappen oplopen voelen we de hoogte. In het Matho-klooster is een atelier waar jonge Franse en Zwitserse onderzoekers eeuwenoude tanka's restaureren. Zoals de meeste klooster en paleizen is ook het Stok Palace tegen de wand gebouwd. Het landschap is een prachtige combinatie van droge rotsen, groene valleien, historische erfgoed met daarachter de besneeuwde Stok Kangri. 's Avonds nodigt Stanzin ons uit op restaurant en maken we kennis met Motup, onze manager en Chamdan, de kok die ons de komende weken zullen vergezellen.

Onze trekking start in Rumtse, op 4100 m hoogte, ongeveer 70 km verwijderd van Leh. Het busje wordt volgestouwd. We stoppen nog bij het Shey Palace en het klooster van Thiksey, waar een monnik ons een amulet verkoopt. Deze zal ons tijdens de trekking en beklimming bijstaan. Onze lunchbox verorberen we in een baancafé en in de vroege namiddag bereiken we de eerste kampplaats. We passeerden een prachtig landschap, vooral de veelkleurige bergen rond Gya Village maakten indruk.

Carine voelt zich niet goed, zij heeft problemen met de hoogte. Zij heeft eerder hoogteziekte gehad en moet medicatie nemen. Dit wordt een belangrijke nacht, morgen start de trekking en er is geen weg terug.

Gelukkig kunnen we de volgende dag met zeven aan de tocht beginnen. We worden ondersteund door 13 paarden met 2 "horsemen" Tsering Namgyal en Nawang, en drie keukenhulpen Dorjay, Lobzang en L.D. Samen een vrolijke bende.

Elke dag verloopt identiek, we worden gewekt met morning-tea en een kommetje water om ons te wassen. We pakken onze bagage in, helpen de tenten afbreken en leggen alles bij de paarden. In de eettent wacht ons ontbijt. Daarna nemen we een lunch box, een fles water of thermos thee en beginnen te stappen.

Onze begeleiders breken het kamp af, laden de paarden en halen ons in. 's Middags zoeken we een mooie picknickplaats, indien mogelijk aan de rivier. Ieder stapt zijn eigen tempo, iedereen heeft tijd om te genieten van dit magnifieke landschap en van de stilte. In de namiddag worden we verwelkomd met look-, kardemom- of gemberthee (goed tegen hoogteziekte) en koekjes. 's Avonds krijgen we een uitgebreid avondmaal: soep, groenteschotels, sla, pasta, rijst, kip, dessert. De eerste dagen wordt de helft terug gegeven. Daarom maakt Motup een lijst met schotels waaruit we dagelijks mogen kiezen. Met scha en schande moet ik vaststellen dat de meerderheid voor 'frietten' kiest. Maar er is ook dal en rijst.

De trekking is heel gevarieerd, we stappen 5 à 8 uur per dag, richting zuid, zuidoost, de Ruphu-vallei in, en steken dagelijks één of twee passen over tussen de 4500 en 5500 meter. Tussen Rumtse en Korzok ligt geen enkel dorp meer. Wel lopen we langs enkele nomadenkampen van schaapherders en geitenhoeders. De mensen zijn heel vriendelijk en eerder verlegen, kinderen zijn gezond nieuwsgierig en bedelen niet.

Het pad loopt door nauwe valleien en dan weer door een wijds landschap met zijvalleien. De bergen zijn dor maar zeer kleurrijk met grillige rotsformaties, soms lopen we over duinzand met stekelig gras, dan weer over een prachtig bloementapijt met zelfs edelweiss en orchideeën.

De nachten zijn koud, 's morgens staat er rijm op de tenten, tijdens de dag is het heet, op de passen waait een koude wind. Als bij het bereiken van de kampplaats de zon nog schijnt, wassen we ons in de rivier. Na tien dagen doet het deugd de eettent als badkamer te gebruiken en ons haar te kunnen wassen met warm water.

Het oversteken van de rivier verloopt niet altijd even vlot, net als de afdaling van sommige steile passen.

De volgende dag is er voor onze kampplaats een enorme bedrijvigheid van vogels. Tussen het gras en de bloemen merken we verschillende nestjes met eitjes op de grond. In één nestje zijn de eitjes open en zien we de kleine donzige diertjes.

Op de laatste kampplaats voor de pas naar Korzok, komt er een grote groep met zware rugzakken in de tegenovergestelde richting gestapt. Ze maken een kamp 500 meter verder. Bij het ontbijt komt een man vragen of hij twee paarden mag gebruiken. Een vrouw is acuut hoogteziek geworden. Motup raadt aan om bij de paardenman verderop te informeren. Hij keert met lege paarden terug. Ze kunnen de rivier blijven volgen tot aan de verharde weg en dan verder liften. Het zijn Tsjechen die zonder gids of paarden op stap zijn, zij betalen ook geen trekking fee voor de kampplaatsen. We geven diamox en hopen dat de vrouw het haalt. Nadien informeren we in het medisch centrum van Korzok naar haar toestand, en krijgen een positief antwoordje.

Op de Gyalmathom-pas duikt voor ons de Chamser en Lungsar Kangri op, aan de voet het blauwe Tsomoriri meer! Korzok is een stoffig, bedrijvig dorp en wordt gedomineerd door het klooster en zijn stupa. We hopen naar huis te kunnen bellen maar internationaal telefoneren kan niet. Omdat we op de grens met China reizen, mag er ook geen satelliettelefoon mee. Vanaf zondag vindt het tweejaarlijkse festival plaats. Carine, Frans, Greet en Anne gaan mee tot aan het basiskamp maar komen dan terug en blijven drie nachten in een guesthouse. Op die manier kunnen ze de hele gebeurtenis mee maken. Er komt een massa bezoekers op af, ook omdat momenteel de pashmina wol wordt verhandeld. Bij het verlaten van Korzok is er militaire controle, en ook in het basiskamp worden onze permits nog eens grondig gecontroleerd door een legerofficier.

Chamdram en Motup willen mee naar de top. In Korzok hebben ze een rare oude man opgepikt die ons de weg zal wijzen naar het laatste kamp voor de beklimming. Wij hebben er niet zo veel vertrouwen in, maar hebben de beklimming goed voorbereid en de GPS coördinaten mee. In the middle of nowhere zegt "de gids" dat dit het Advanced Basecamp is, op een hoogte 5600 m hoogte.

We merken dat we te veel richting Lungsar zijn gestegen en traverteren nu richting Chamser. Op 5800 m hoogte, aan een gletsjerbeekje, zetten we de tenten op. We zijn alleen, dit is niet het normale AC kamp is. Omdat het vannacht heel donker zal zijn verkennen we de aanloop naar de gletsjer.

Om half vier starten we de beklimming. Het is koud en de hemel is wolkenloos. Het valt ons moeilijk stappen op de bevroren stenen. Al vlug zie ik de lichtjes van Chamdan en Motup en een beetje eronder deze van Fons en Mieke. Mijn diesel komt traag op gang, ik geraak er wel op mijn eigen tempo.

Het is nog donker wanneer we aan de rand van de gletsjer komen, waar we de klimgordel en stijgjizers aan trekken. Piolet in de hand trekken we verder. Soms heb ik het mentaal moeilijk om zo achteraan te bengelen maar ik zet door. Aan een grote steenman wachten de anderen, we zien de top liggen maar rechtdoor gaan is geen optie. Eerst nog een te steile afdaling en daarna een (te) steile klim. We traverteren rond de sneeuwgraat en komen zo op de normaalroute. Nog even op de tanden bijten, de 6622m laat zich voelen. Het is geen technische klim maar vraagt toch veel concentratie. Samen bereiken we de top!

De afdaling gaat prima, de zon brandt en het uitzicht is altijd adembenemend. Tegen de middag zijn we beneden, waar onze kok en manager uitgeteld in hun tent liggen. 's Nachts had Mieke last gekregen van een zonnegloed en een 2de graads-verbrande neus, maar met de nodige zorgen is ze genezen bij thuiskomst.

Wij waren in de wolken met onze berg, en onze tochtgenoten met hun festival. De weg van Leh naar Manali is spectaculair. Achter iedere bocht een ander uitzicht. Daarom kiezen we om via Manali terug naar Delhi te reizen. Vanaf de Baralacha-pas wordt het landschap groener. De Rothang-pas ligt er verschrikkelijk bij, 25 jaar geleden was het al moeilijk, maar door het tienvoudige verkeer en al de olietankwagens is het gewoon één grote modderpoel.

In Manali verblijven we in de Jhonson-Lodge. Het is even wennen om onze tentje te ruilen voor witte gesteven lakens en bediening aan tafel. We shoppen en dineren in het Tibetaans restaurant waar ik ook destijds heb gegeten.

Een helse rit naar Delhi. Het duurt lang eer we de bergen uit zijn. Onderweg zien we heel veel Punjabi's met hun roze/oranje sjaals en kledij op weg naar het bedevaartsoord Manali. Eens beneden komen we op een driebaanvak maar deze wordt gebruikt als zesbaanvak. We moeten stoppen om de papieren te tonen. Omdat onze chauffeur niet vlug genoeg is, geeft de dikke politiemann hem een klap in het gezicht. Na 16 uur hebben we de 550 km afgelegd.

Het is inderdaad een spectaculaire rit, maar ik zou het niet aanraden, want de laatste dag is er te veel aan.

De Himalaya, de vele mogelijke trekkings, de mensen, de cultuur zijn zeker de moeite waard om terug te keren.

PRAKTISCH

Periode: 7 – 29 juli.

Ik boekte onze vlucht begin maart en betaalde 700 € pp.

Ik contacteerde vier trekking bureaus via mail. Uiteindelijk koos ik voor Dharma Travels op basis van prijs/kwaliteit. De reis verliep perfect, vanaf de landing in Delhi tot het vertrek terug op de luchthaven van Delhi: 1500 € pp all in.

Ondanks het feit dat Tsondus een week voor ons vertrek overleden was heeft Stanzin de organisatie prima overgenomen en is alles vlot verlopen.

Alle vervoer was steeds op tijd en de gemaakte afspraken werden steeds nageleefd. Dharma Travels werd geleid door twee broers Tsondus (manager) en Stanzin (praktische zaken).

De trekking en beklimming staat beschreven in de Lonely anPlet Trekking Guide, die ook een goede kaart bevat.

Andere kaarten: Ladakh-Zanskar 1:350000 Editions Olizane Genève en 1:250000 Orographical Sketch Map van the Swiss Foundation for Alpine Research.

Alta Via bookshop aan het MAS.